

ŘÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

OD DRŽITELE OCENĚNÍ NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

LARS

POD PALBOU

DANIEL GRIS

LARS

POD PALBOU

**KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí
Lars pod palbou

LARS

POD PALBOU

D A N I E L G R I S

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2021

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2021

Cover Art © Lukáš Tuma, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-254-7 (pdf)

K A P I T O L A P R V N Í

ŽÁDNEJ RITZ

Tři nejměšnější věci na světě jsou scvrklej pindour, Fiat Multipla a výhruzně se tvářící Fred.

O Fredovi vám něco řeknu. Když se narodil a jeho máti ho poprvý uviděla, poprosila doktora, ať se ještě jednou koukne dovnitř, jestli tam nenajde *něco lepšího*. Už tehdy bylo zřejmý, že ten kluk šarmu zrovna nepobral. Aby byl svět v rovnováze, s jeho intelektem to dopadlo stejně, takže je asi jasný, že neměl snadnej život. Bejt škaredej a hloupej ovšem neznamená, že se z vás nutně musí stát zmetek, jako se stal z Freda. Byl zákeřnej a zlej. Ne obyčejně zlej, ale vážně mega spratek. Žábám trhal nožičky jen proto, že je nemoh trhat ostatním dětem.

K tomu všemu navíc připočtete, že díky nějaký vrozený anomálii mu obličejový svaly fungujou jinak, než běžnejm lidem. Když se usmívá, vypadá jako vraždící klaun, když je smutnej, má hubu od ucha k uchu, no a když se chce zatvářit krutopřísně...

Jak to co nejpřesnějc popsat? Představte si zkouřenýho francouzskýho buldočka a budete fakt hodně blízko.

Právě tak na mě teď koukal, a moh si to dovolit díky gorile za svejma zádama.

O Fredovi vám řeknu ještě něco. Jako polda jsem ho poslal do lochu, a pozdějc, když už jsem fungoval jako soukromý očko, ode mě dostal dvakrát pěknou nakládačku. Jedno i druhý

si zasloužil, takže špatný svědomí z toho nemám, ale chápu, že on to může vidět kapku jinak. Sečteno a podtrženo, Fred mi má co vracet.

Že se to rozhod udělat zrovna teď a tady? No, někde a někdy k tomu dojít muselo. Teď a tady nejspíš proto, že...

„Tady to není žádnéj Ritz, Larsi. Víme!“

Jo, víme. Toho jsem si všim hned, když mě tu přivítali. Společný sprchy i hajzlíky, malý cimry, kovový palandy a mřížky v oknech. Klíče od vši týchle parády má strážnej a ven se člověk dostane jen tehdy, když to dovolí soudce. Hogo fogo název tohohle zařízení je vazební věznice, ale každej, kdo tudy prošel, mu říká ždímačka.

To proto, že se z vás poldové během pobytu snaží vymáčkout všechno, co jste udělali. A někdy i to, co jste udělat ani nemohli, jako právě ze mě. Já byl totiž fakt nevinnej, oběť policejní zvlů a jasnej příklad justičního omylu. Že tohle říká každej?

No jo, říká.

Dokonce to tvrdí i Fred, o kterým přitom na tuty vím, že má na svědomí nejmíň tři lidi. Ne že by je sejmul přímo on, na to mu chybí koule. Ale někoho si na tu černou práci našel.

Tak jako teď.

Stál za ním chlap jako hora. Tomuhle typu lidí se slangově říká nukleární hovado a zrovna na něj to sedlo jako prdel na hrnec. Znal jsem ho už dřív, i když jen z doslechu. Igor, bejvalej kulturista a zápasník. Už někdy v osmnácti ho prý doživotně diskvalifikovali ze všech soutěží, protože mu v krvi našli víc chemie, než je v průměrně vybavený středoškolský laborce. Ne že by někdy viděl střední školu jinak než z autobusu.

Když už ho teda vylili z profi sportu, přestal se Igor žinýrovat. Přidal hormony k snídani, takže narost ještě víc. Když jsem ho prvně uviděl já, vypadal jako kříženec člověka a traktoru, přičemž blíž to měl k tomu druhému. Bylo mu pětatřicet a živil se jako námezdní bouchač. Povahou si s Fredem sedli a od jistý doby tvořili nerozlučnou dvojku. Součet jejich IQ pořád ještě dával dvouciferný číslo, ale většina z toho stejně patřila Fredovi. Igorovi jste mohli říct, ať vyleze na strop, a ten mongol by to zkoušel, dokud by se nerozlámал.

Tyhle dva dárečky jsem teda měl teď před sebou, v celejch sprchách jsme byli jen my tři a já se ocit asi půldruhý minuty od vlastního funusu.

„Měl sis krejt záda, Larsi.“

Fred chtěl nasadit škodolibej úsměv, ale s jeho pomateným ksichtem se mu to zrovna dvakrát nepovedlo.

Měl jsem si krejt záda. To vím přece taky, kurvašteluňk. Dělal jsem to celou dobu, protože nejen Fred měl na mě pifku. Vořežprutů, který si vzpomněli, že mi maj co vracet, se našlo víc. Ale žádnej si na mě netrouf, to až tihle dva.

Nebylo kam utýct, jediný dveře měl za zádama Igor a přes něj to fakt nešlo. Koukal jsem tý hoře chemickýho masa do tváře a musel jsem mít zakloněnou hlavu. Úzký prasečí očka a oteklý rty dávaly tušit, že tohle monstrum o pojmu *práh bolesti* nikdy ani neslyšelo.

„Nějaký poslední přání, Larsi?“

Přísahám, že kdybych se uměl modlit, v tu chvíli spustím. Namísto otčenáše jsem ale přišel s něčím jiným.

Vzpomněl jsem si na jednu z rad nebožtíka mého táty, který mi vždycky vštěpoval po hrstech.

Když je už jasný, že se konfliktu nevyhneš a semele se to, ať řekneš cokoli, tak radši ukaž sílu. Nemáš co ztratit.

Spustil jsem teda oči z Igora a věnoval jeden ze svejch neodolatelnejch pohledů Fredovi.

„Poslouchej, ty kuřbuřte. Seber si tohodle dementa a táhněte pryč dřív, než nacpu tvoji hlavu do jeho prdele!“

Nikdy jsem netvrdil, že všechny tátovy rady jsou geniální. Anebo tahle chtěla jen líp načasovat.

Fred by možná couvnul, jenže Igor nejspíš pochopil význam slova *dement* a rozhod se jednat sám za sebe.

Viděli jste *Matrix*? A vzpomínáte na to, jak Neo sleduje pomalu letící střely a má přitom čas přemejšlet, kde se co podělalo? Právě takhle jsem to měl s Igorovou pěstí.

Zatímco se blížila a po centimetrech mi narůstala před očima, vybavoval jsem si do nejmenších podrobností všechno, co mě do týhle špinavý díry s mřížema na oknech dostalo.

Díky, Igore.

Takže...

K A P I T O L A   D R U H Á

LETIŠTĚ

Takže kde to všechno začalo?

Přece na letišti, když jsem se tři dny před silvestrem vracel ze svý každoroční zasloužený dovolený. Jen co na mě ten chlap za přepážkou tak divně kouknul, věděl jsem, že je zle. To proto, že...

Ne, ještě jinak.

Chcete vážně vědět, kde to začalo?

Už o pár tejdnu dřív v *Exilu*, když jsem poprvý uslyšel o tomhle kšeftu za všechny prachy.

K A P I T O L A T Ř E T Í

**KŠEFT ZA
VŠECHNY
PRACHY**

Jak to teda celý začalo?

Zakázkou, která přilítla jednoho všedního listopadového odpoledne. Hrál jsem si tehdy zrovna v *Exilu* na pana domácího, což znamenalo, že jsem se v rámci svejch omezených schopností snažil zastoupit Gregora. Ten mi ráno cinknul, že mu někde něco vybuchlo, a jestli by dnes nemoh naložit starost o náš společnej byznys na mý ctěný bedra.

Přikeyvnul jsem. Stejně jsem neměl na práci nic, co by nepočkalo, tak proč nepomocť partákovi v nouzi.

V poledne jsem teda odemknul těžký dveře a doufal, že nepřijdou hosti, o který bych se musel starat. Štamgasti mi nevaďej, ty si už zvykli, ale občas k nám zabloudí někdo, kdo je pak nemile překvapenej osobitou hudbou a ještě osobitější obsluhou. Obvykle vyžaduje péči, na kterou je zvyklej odjinud, jenže to by musel narazit na vstřícnějšího barmana, než jsem já. Klasickému pinglovskému standardu se možná někdy blíží Gregor, ale ani o něj by v nějakým zavedeným podniku nejspíš nestáli.

U playlistu jsem se kapku zamyslel. V názorech na nejlepší metalový album všech dob se odborníci neshodnou, někdo říká, že je to *The Number of the Beast* od Iron Maiden, další by ze šuplete vytáhnul spíš Judas Priest a jejich *British Steel* nebo

Restless and Wild od Accept. Pro mě je to samozřejmě Metallica s plackou *Masters of Puppets*, ale ten den jsem udělal kompromis všech kompromisů a do přehrávače strčil *Back in Black*.

Vím, co chcete říct. Že AC/DC hrajou spíš hard rock. I tak ale jde pořád ještě o slušnej nářez.

První host nakouknul kolem jedný, ale už od pohledu bylo znát, že zabloudil. *Exil* fakt není podnik pro kravaťáky a tenhle měl navíc koženou aktovku s nějakými lejstry. Jen co ho přes uši praštilo „Have a Drink on Me“, vzal zpátečku a ani se neohlídnul. Teprve za hodinu přišel vlasatec v triku Slayer, a po něm dva staří pardálové, kteří věčně kecají o časech, kdy bylo líp, přeloženo o časech, kdy stáli častěj frontu na pivo než v lékárně.

Ještě pozdějc dorazila partička nějakých sígrů a kšeft se pomalu rozjel.

Obsluhoval jsem, co mi skromný síly stačily, a i když si každej občas musel počkat, nikdo si nestěžoval. Zprvým nebylo komu a zadruhým věděli, že *Exil* funguje v poněkud jiným časoprostoru než zbytek světa. Už došlo i na situace, kdy si lidi nalívali sami, což kupodivu nikdy nikdo nezneužil.

Mohlo bejt kolem pátý, když mi zazvonil osudnej telefonát.

Volal doktor Johan Bohr. Člověk, kterej mě pak do celý týhle šlamastiky uvrtil.

Kdy a jak jsem ho poznal? K tomu potřebuju skočit ve svém vyprávění ještě o čtyři pět let zpátky v čase.

Jeho jméno jsem poprvým zaslech v souvislosti Panem Režisérem, na jehož drahý polovičce jsem tehdy pracoval. Výsledek, nebo spíš *nevýsledek* toho kšeftu jsem pak zahlíd v jedněch bulvárních novinách, kterejma jsem listoval při odpoledním kafi.

Čekal jsem tehdy na klienta, a zatímco ten trčel v dopravní zácpě, já jsem vzal do ruky jediný čtivo široko daleko. V barevném plátku graficky i obsahově nevalný úrovně se na straně tři psalo o rozvodu známého režiséra s jeho mladičkou manželkou. Přesněji řečeno o tom, že se žádný rozvod nekoná, neboť vzájemný rozpory opět jednou překonala nezdolná a nehynoucí láska.

Něco vám o tom rozvodu řeknu, protože mám informace z první ruky. V podstatě jsem ho tenkrát pomoh zařídít.

Tehdy šlo o to, že Pan Režisér, ikona a národní klenot, zahorel vášní pro mladou herečku ze svého posledního majstrštyku. Slovo dalo slovo a skončili spolu nejdřív na jeho kanapi, a pak dokonce před oltářem. To první překvapivé nebylo, to druhý naopak velmi, protože tenhle celoživotní sukničkář se nikdy nedal ulovit. To až teď, na prahu sedmdesátky.

Všem bylo jasné, že došlo k nějaký domácí dohodě. Mistr občas přivře očko, aby si mladá paní mohla užít, na co on už nestačí. Výměnou za to ho ona nesmí zanedbávat, což se ovšem začalo dít poměrně záhy. Zprávy o jejích záletech navíc prosakovaly na veřejnost a stavěly Pana Režiséra do ostudný pozice. Jedno i druhý mu začalo vadit do té míry, že se rozhod pro radikální řešení. Okamžitej a bezpodmínečnej rozvod. Bohužel měl ve svatební den srdce tak plný lásky, že netrval na předmanželský smlouvě, což ho teď mělo stát životní úspory.

Jedinou možností tak bylo přijít k soudu s důkazy o manželský nevěře, kterýžto jsem měl obstarat já. Netuším, jak Mistrův právník doktor Bohr přišel zrovna na mě, ale ani jsem se po tom nepídil. Zkrátka jsem dostal zakázku, tu jsem podle svejch nejlepších schopností zmáknul, a na konto mi pak dorazily vydělaný peníze. Čistá práce.

Popravdě jsem se tehdy moc nenadřel, protože přichytit mladou paní v nedbalkách nedalo velkou námahu. Zatímco její starej manžel doma oprašoval sošky od filmový akademie, ona oprašovala svý herecký kolegy. A nejenom je. Za ty dva tejdny, co jsem na ní visel, jsem napočítal a nafotil pět různých typů, který si pustila pod sukni. Ta ženská by vojela i pánskou polobotku, což bylo z mejch materiálů víc než zřejmý, a rozvodovej soud by tak měl mít celkem snadnou práci a jasný zakončení. Holka spláče nad vejdělkem a starej pán bude propříště poučenej o tom, že radši pohřeb než další svatbu.

Jak moc jsem se mejlil, jsem pochopil až z toho bulvárního plátku při čekání na klienta. Podle tiskovýho vyjádření, který novinářům poskytlí právníci obou znesvářenejch stran, došlo k urovnání sporů a manželé i dál hodlají vystupovat jako jeden duch a jedno tělo. Co jsme si, to jsme si, jedeme dál a *love is all around*. Tenkrát mi to nešlo do hlavy, ale netrvalo dlouho a doputovaly ke mně zákulisní informace, který mi celej ten podivnej obrat osvětlily.

Velkej Mistr, nestor a uměleckej táta několik režisérskéjch pokolení, měl totiž mimo jinýho i zálibu v historii. Přesněji řečeno v jednom konkrétním dějinným úseku, kterej nemá z mnoha různých důvodů zrovna dobrou image. Kdyby šlo jen o suchý pročítání knížek, tak neš, jenže on se doma občas navlíknul do parádní uniformy s orlicí a jen tak pro sebe si před zrcadlem zahajloval. Jindy si zase vypil ranní kafičko z porcelánu s hankrojcem. A tak podobně. Snad přitom vzpomínal na mladý léta, snad se jen cejtil silnější v kramflecích, na tom už nesejde. Podstatná je jiná věc. Pár těch jeho poklesků si totiž mladá paní natočila na kameru.

Tak došlo ke klasický patový situaci, protože proti jedněm kompro materiálům stály jiný, přibližně stejný ničivý síly. Zákonitě pak nemohlo nastat nic jinýho než velký usmíření, během kterýho se manželé křečovitě usmívali do novinářskejch objektivů. Co si u toho mysleli, je jiná věc, ale na stránkách bulváru jim to spolu fakt slušelo. Jen by člověk nesměl vědět o špíně pod tou pečlivě naleštěnou fasádou.

Nicméně případ Pana Režiséra byl prvním, na kterém jsem s doktorem Johanem Bohrem spolupracoval. Rozvod sice nevyšel podle jeho představ, ovšem podělal si to sám jeho klient, já svou část práce zvládnul na výbornou. Nijak mě teda nepřekvapilo, že když Bohr po čase potřeboval něco dalšího, zavolal zase mně.

Tak se stalo, že jsem pro něj během posledních let udělal pár kšeftů různý důležitosti, od sledování záletnejch manželů, až po jednu malou – ale fakt nepatrnou – průmyslovou špionáž. Pokaždý to dopadlo k oboustranný spokojenosti, takže když se pak jednou ozval v průběhu mý barmanský služby v *Exilu*, zved jsem telefon s lehkým srdcem.

Kardinální chyba mýho života.

Od jednoho ze stolů se zval nějakej otrapa.

„Můžu dostat ještě vodku?“

Probod jsem ho pohledem.

„Nevidíš, že telefonuju, sakra?!“

Tyhle mladý nemaj vychování. Hodinu cicmá jednoho panáka a na druhýho si vzpomene zrovna, když něco řeším.

„Haló! Jste tam, Larsi?“

Doktor Bohr se na dálku dožadoval mý pozornosti a já ho ujistil, že už poslouchám.

„Něco bych pro vás měl, ale je to na osobní rozmluvu. Jak jste na tom?“

Jak jste na tom? Tahle otázka patří v naší branži mezi ty klíčové. Nemá cenu vzít kšeft, když je člověk zaháčkovaný někde jinde, protože nakonec pořádně nezvládne ani jeden z nich. Víím, o čem mluvím, když jsem v oboru začínal, taky jsem byl podobně splašený. Ale teď...

Teď jsem přikejvnul.

„Jsem volnej.“

„Výborně. Takže se sejdeme?“

Přelítnul jsem očima podnik, byla obsazená dobrá polovina židlí.

„Stačí zejtra ráno? Zrovna teď by mi to udělalo menší problém.“

Bohr našťestí souhlasil.

„Stačí. V devět u nás?“

Tím *u nás* měl na mysli právnickou firmu, který šéfoval. Většinou jsem si chodil pro instrukce právě tam a teď to nemělo bejt jiný.

Znovu jsem kejnul. „V devět je to tak akorát.“

„Budu se těšit, Larsí.“

Bohr zavěsil, já schoval telefon do kapsy a konečně jsem se moh zase věnovat podniku. Cestou kolem baru jsem nalil panáka jägermeistera a přines ho nedočkavci, kterej mě otravoval během telefonování.

Podíval se nejdřív na sklínku a pak na mě.

„Ale já chtěl vodku.“

„Vodka došla.“

Pohledem přeskočil k lahvi finlandie na pultu, ale ať už si myslel cokoli, vzal si to, co jsem mu přines. Pak se ozval s požadavkem

na pití další chlap, po něm ještě někdo jinej, a za chvíli už jsem ctěnýho doktora Bohra pustil z hlavy. Proč taky ne, zajímat mě začne zase až zejtra v devět.

AC/DC dávno dohráli, v reprácích je vystřídal nejdřív strejček Ozzy a po něm nájezdníci Manowar. Teď *Exilem* ječely kytary Hatfielda s Mustainem, což znamená, že na řadu se přece jen dostala moje oblíbená Metallica, konkrétně jejich první album *Kill 'Em All* z roku 1983. Tehdy hráli pánové ještě v sestavě Lars Ulrich, James Hetfield, Dave Mustaine a Cliff Burton, což se ale mělo už brzy změnit. Nejdřív ostatní vyrazili Davea jen proto, že chlastal sotva o kapku víc než oni. Nahradil ho Kirk Hammett, zatímco uraženéj Mustaine si založil trucpodnik nazvanéj Megadeath. Jo, *ten* Megadeath. Jen o tři roky pozdějc zmizel z Metallicy i Cliff Burton, kterýho na evropském turné rozmáznul autobus. Místo něj se baskytary chopil Jason Newsted a nová éra superskupiny mohla začít.

Jenže teď jsme byli pořád ještě na začátku. Podnikem duněla vypalovačka „Seek and Destroy“, já nalejval k jednomu stolu čtyři panáky Four Roses a svět se zdál bejt naprosto v pořádku.

Netušil jsem nic o tom, že jsem před chvílí během telefonátu s doktorem Bohrem nastoupil na cestu, která mě dovede skoro až do pekla. Mimo jiný i před rozmáchnutou pěst bijce Igora.

Ale postupně.

Zálibně jsem se rozhlíd po nóbl kanceláři.

Nebyl jsem tam poprvý, ale ten pohled mě pokaždý dostal. Představte si klub anglickejch džentlmenů, se všema těma koženejma sedačkama, mahagonovejma stolčkama a kobercema

hebkejma jako wimbledonskej trávnick. Přihoďte obrovský prosklený regály plný odborný literatury a máte prostory advokátní firmy *Bohr & Partners* jako na dlani. V nich téměř neslyšně kmitalo pětaticet lidí, od právnickejch es až po bezejmenný koncipienty, od mladičkejch sekretářek po starý pamětníky významnejch soudních procesů.

Těmhle všem pevnou rukou šéfoval Johan Bohr, padesátiletej chlap uhlaženýho chování a vybraný mluvy, což byly ty nejdokonalejší mimikry, jaký jsem kdy viděl. Ve skutečnosti šlo o hulváta, kterej svý podřízený ždímal jako mokrý ponožky. Ale i když jsem jeho fasádu dávno prokouk, nic to na věci neměnilo.

Jeho metody mi byly fuk, protože kdo jsem, abych soudil? Já nikdy neměl odpovědnost za firmu, myslím za skutečnej podnik s rozpočtovejma pravidloma, zaměstnancema a podobně. *Exil* byl vždycky spíš koníček než obživa a Gregora bych označením zaměstnanec urazil. Byl to tichej společník, hlučnej kámoš a především dobrá duše společnýho kšeftu. Bez něj bych náš bar nezvlád. To on má v hlavě náklady, tržby a termíny, já jen piju a sem tam za něj vezmu šichtu.

No vážně, k tomu, aby se mi přičily Bohrovy metody, nebyl důvod.

A navíc, ten chlap mi dával práci, za kterou pokaždý bez výhrad zaplatil.

„Něco na rozjezd, Larsi?“

Stál u obrovskýho likérníku, ve kterým byl snad všechen chlast světa. Věřím, že kdybych si řek o kolumbijskej rum z cukrový třtiny zalejvaný panenskou krví a destilovanej za čtvrtýho úplňku v roce, tak ho z nějaký police vystrachá. Já jsem ovšem na přímočařejší pití.

„Jack Daniels by bodnul.“

Zatímco mně nalil podle objednávky, sám si cvrknul sotva na dno skleničky z lahve sherry.

Uvelebili jsme se v kožených křeslech a já čekal, až Bohr spustí. Trochu s tím otálel, což se mu obvykle nestávalo. Ale výkop byl na něm a já nikam nespěchal.

Otevřely se dveře a nakoukla sekretářka, ale Bohr ji nemilosrdně vyrazil s tím, že tady pro nikoho není.

„Takže Larsi...“

Konečně jsme se pustili do práce.

„... něco bych pro vás měl. Tentokrát půjde o složitější věc, ale podle toho taky bude vypadat honorář.“

Na to jsem neměl co říct, takže jsem jen pokrčil rameny a on moh pokračovat.

„Jeden můj klient potřebuje najít jistého muže. Ovšem je v tom drobné omezení.“

„Omezení? A jaký přesně?“

„Budete to muset udělat postaru. Žádní kamarádi policajti, kteří zaštourají ve svých databázích a výsledek vám pak přinesou na stříbrném tácu. O tom, že je po něm sháňka, se nesmí dozvědět ani ten chlap, ani nikdo jiný. Rozumíte?“

Přání Bohrova klienta nebylo tak neobvyklý, jak se mohlo zdát. Spousta lidí má u sboru starý kamarády, já sám bych moh vyprávět. Co když má svůj známý v uniformě i hledanej chlap? Svět je malej a nikdy nevíte, kdo se s kým pakuje.

„Zvládnete to, Larsi?“

Na to jsem moh říct jen, že...

„To záleží na tom, jaký dostanu podklady. Pak udělám, co budu moct.“